

Ваня Червенкова

**ОТ РАННОТО МИ ДЕТСТВО
ДО СЕГАШНОТО МИ «АЗ»**

Ваня Червенкова

**ОТ РАННОТО МИ ДЕТСТВО
ДО СЕГАШНОТО МИ «АЗ»**

Бях много кротко детенце. Ранното ми детство премина в Пловдив. Моята баба и дядо бяха живи все още и аз си спомням, колко трудно приемах факта, че мама и татко не бяха винаги до нас със сестра ми. Да не повярваш каква лигла и ревла съм била, за разлика от по късните етапи от живота ми, когато е имало цели периоди от години, в които не съм проронвала и сълза, дотолкова закоравяваше понякога сърцето ми.

Някъде на около шест години като бях, родителите ми се преместиха във Варна и ние със сестра ми някак не усетихме промяната. Добре, че мама и татко винаги са били едно здраво семейство и не сме преживявали катаклизмите, които много деца изживяват в семейства на разведени родители. И двамата бяха съвсем обикновени хора, мама работеше като готвачка, а татко цял живот шофьор. Със сестра ми се формирахме като личности в едно обикновено социалистическо семейство.

Бях сладко хлапе, защото мама винаги ми правеше две опашки с големи панделки. И какъвто цвят бяха рокличките ми, такъв цвят бяха и те. Така в жълто и бяло тръгнах рано, още на шестгодишна възраст в първи клас. Беше ми скучно в къщи, а игрите в предучилищната не ми допадаха много. Не че не вършех понякога простотийки...

Спомням си как в първия учебен ден в живота ми, след колоритното тържество в двора на училището ми, и след като една от добрите лелки прислужнички в училището удари камбаната, овързана в пъстри цветя, се качихме в класната стая.

Видях отворени прозорци и се надвесих от тях. Като едно глупаво дете започнах да плюя надолу, но пък неблагоприятното, което проявих се оказа

фатално. Разбра се, че съм се изплюла върху един морски офицер с много висок чин. Естествено човека се качил в кабинета на директорката и се оплакал. Цяла делегация влезе в класната стая и до днес си спомням едрата му осанка в красива бяла морска униформа. Цялата се изчервих и се смалих, но... така и не си признах. Всички сметнаха, че това пъклено дело е работа на Иванчо, който беше най палавият ученик в класа ни. То пък и името му... като от вицовете.

Безгрижно детство, какво да ви кажа. С нетърпение очаквахме със сестра ми месец май, който беше края на учебната година и където до завършване на основното си образование всяка година се гледахме на таблото на отличниците. Майка ни много държеше на тази подробност и страшно ни юркаше винаги да сме отличнички.

В четвърти клас се преместих в друго училище и там получих първите си уроци по етика, съвест, доблест... там за първи път изпитах първите си трепети като девойка, а естествено, и първите разочарования. Имах изключителния късмет, че попаднах в прекрасно училище и на невероятни учители. А класната...? Класната... другарката Стефка Георгиева. Никога няма да я забравя. Тази жена стана майка за всички ни, за целия ни клас, преживяваше болките и радостите на всеки един от класа, заедно с техните семейства. Тази изключителна жена ни научи как да се справим с уроците от живота, които ни предстояха тепърва. Така подходи още от първия ден към нас, че вместо да я мразим като поредният тормозещ ни даскал, тя стана за всички ни като родител.

Водеше ни на екскурзии, водеше ни на излети, заедно винаги целият клас посрещяхме Новите години, грижеше се за нас и ни научи отрано какво

означават нравствените добродетели и каква трябва да бъде истинската ценностна система на човека. Затова и години, години след нашето завършване, всички ние се събирахме като едно семейство и си разказвахме своите житейски проблеми.

Освен че бях отличничка, винаги съм била в тогавашните, ако си спомняте, така наречените дружинни съвети. А това ми помогна на по късен етап от живота ми да разгърна лидерските си способности, което беше много присъщо за мен.

В гимназията, когато ме приеха, изживях и най хубавите си моменти. А как не? Толкова безгрижни бяхме тогава, толкова спокойни бяха времената. Тъгувам по тези години, защото като си помисля как моето и още колко много деца растат в ужасно напрегнати, динамични и неспокойни времена. Тогава си имах компания от пет приятелки, с които много се обичахме. Тогава изпитах първите си трепети като девойка, но като се сетя колко по детски е било всичко сега ми става смешно.

Тренирах хандбал и много воювах с родителите си за правото да ме пускат навсякъде с отбора. А те бяха толкова консервативни, че тяхната пуританщина ми идваше често до гуша. Спортът обаче ми даде много. Възпита у мен дух на борбеност и на колективно мислене и съм благодарна на тогавашните си треньори, които когато много ни тормозеха ненавиждах, но сега съм им безкрайно благодарна, защото ученическите години са много важни за всяко дете.

Точно тогава се формира у тях истинският характер и е много важно в каква среда растеш, как те възпитават, какви обстоятелства те оформят като бъдеща личност.

Затова, майки и бащи, е много, изключително важно как растат сега децата ни, защото ми е много мъчно като гледам днешната ни младеж: дискотеки със съмнителна репутация, наркотици и цигари, с които не са проблем да се снабдят нашите малчугани. Алкохолът, който продават въпреки забраните, цялата информация откъде ли не, която бълва и изкривява детското им съзнание. Пиша това от позицията на родител, защото имам преки наблюдения и съм наясно какво става ежедневно с децата ни. И ме е яд на безучастността на много майки и бащи, които не вземат никакво отношение и напротив толерират поведението на децата си, защото така били в крак с модата... Просто наистина главата ми не може да го побере... Опомнете се! Нима ние не сме тези, от които трябва да започне промяната???

Но да се върна на моята абитуриентска вечер. Последните безгрижни дни от моето юношество. Ех, ако тогава съм знаела какво ми предстои, дори не съм подозирала какви шамари щеше да ми поднесе животът.

Кандидатствах първата година във ВИТИЗ "Кръстьо Сарафов". Пред комисията изрецитирах на един от кръговете едно от любимите си стихотворения, което се превърна в мото в живота ми "Ако" на Ръдиард Киплинг. Възхищавах се от "Акотата" на автора, с които ни подготвяше за сцената на големия театър живота, в който ние трябваше да бъдем добри актьори и да завоюваме своя "Оскар" поне веднъж в живота си, изпълнявайки сами главната си роля.

Хм, скъсаха ме на "Елено, моме", ами не можех да играя хора, какво да направя, оттогава се хващам само на право хоро и то ако съм на сватба, в ролята на кума, иначе не се хващам на хорото...

Девет месеца не правех нищо, не можех да се примиря с факта, че не са ме приели, че ме скъсаха на нещо толкова елементарно. Често ходех на вълнолома, слушах шума на вълните и писъка на чайките. Разхождах се по пустия пясък и това ми стигаше, за да бъда щастлива. Тогава написах едни от най хубавите си стихотворения. Поне в творчески аспект не можех да се оплача, беше изключително плодотворен период за мен.

Един ден се срещнах с хора, които малко след това ми предложиха да започна работа в Изпълнителния комитет на Окръжния народен съвет в гр. Варна. А бях само на осемнадесет. Работата беше отговорна и попаднах в страхотен колектив. Оттогава датира и участието ми в така нареченият "възродителен процес".

Излишно е да давам оценката си за него, но каквото ни наредяха, това и правехме, и не бива никой да ме вини за това, защото и до днес чета гнусни обиди по мой адрес в интернет. Такива са били времената и заповедите, които се спускаха по партийна линия от тогавашното правителство.

По късно ме назначиха да отговарям за Дългополска селищна система, където имаше най голяма концентрация от турскоезично население. Била съм съпричастна към тези хора и никога не съм се отнасяла зле към тях или с неразбиране. Било ми е жал като съм гледала как за една вечер искаха да променят съдбата им. Все едно да станете утре сутринта и някой да дойде и да ви нареди да се казвате вместо Анита Айше, да ви накара насилствено да

свалите традиционните си дрехи и да ви забрани да говорите езика, с който са ви закърмили. И на всичкото отгоре да ви налагат как да погребвате своите близки, как да ги кръщавате и как да се жените, дотам бяхме стигнали да диктуваме най съкровените мигове на тези хора.

Поне аз не бих разрешила никой това да направи с мен. Може би затова тогава те се опълчваха и бореха за правата си, но пък и разбирах дълбоко подбудите на нашите държавници и не ги съдя. България по малко и застрашително беше започнала да се асимилира, рискувахме след години Да загубим идентичността си на българи. Затова при хода на нашето правителство да им дадат възможност да се приберат в страната, която те наричаха своя родина, всички въздъгнахме с облекчение.

Именно тогава при мен дойдоха да се сбогуват много от хората, към които се бях отнесла човешки в сложните за тях времена. Мама и татко се хванаха за главата. Всеки ден прииждаха семейства в домът ни, които ми подаряваха сервизи, китеници, губери, платове, черги... ох, толкова ми е смешно сега. Един от тях знаеше адреса ми и бяха си го препредали един на друг. Нямах нужда от тяхната покъщнина, но пък приемах подаръците с дълбоко удовлетворение, че тези хора ме обичат, а родителите ми се шегуваха, че ако се заженя няма да имам нужда от зестра, защото моите приятели се бяха погрижили за това. Знаете ли, колко е хубаво и приятно да усещаш любовта на много хора наведнъж върху себе си? С някои от тях и до днес се чуваме по големи празници или им ходя на гости, когато отивам до съседна Турция.

Това бяха и годините, в които имах няколко сериозни връзки с мъже. Простих се с девствеността си, изпитах и много големи разочарования от мъже, които само се домогваха до леглото ми, без да си дават сметка какъв отпечатък са

оставили в сърцето ми за години напред. Няма да споменавам имена – те си знаят, но щом така е станало, значи така е трябвало да бъде!

Това ми е коствало много сълзи, много болка в крехката ми възраст, тогава направих и първия си аборт, без нашите да подозират дори. Дълбоко съм благодарна на моята тогавашна съседка и много добра приятелка Арша Луис, която ми даде много от себе си, и която винаги в тежки за мен моменти ми е давала добри съвети. Тя ме научи първа каква трябва да бъде една жена, една истинска жена, и в мислите, и в постъпките си, и най важното – какво трябва да прави за да запазва винаги своето достойнство! Имах добра учителка. Ех, тази Арша, толкова много ми даде наистина и ми беше страхотна упора. Беше горда, напориста арменка, която отрано се беше развела с мъжа си и отглеждаше сама двете си дъщери. Колкото беше дребна и мъничка, толкова сърцето ѝ беше голямо!

Най голямата си благодарност, обаче, ще отправя към жената, която ме е научила да бъда човек с достойнство и сърце – жена с вкус и обноски. Тази, която въпреки че ми беше първа братовчедка, аз наричах сестра – така Надя. Тя знаеше почти всичко за мен, за приятелите ми, за връзките ми, за всичко... Имах малко, но изключително стойностни приятели (оттогава датира и приятелството ми с Митко и Лидия, Вальовците, Ники, Стоян, Иван, Сисо...). Всички бяха служители в системата на тогавашния държавен апарат. Виждахме се ежедневно, ходехме след работа къде ли не. Ах, колко красиви спомени имам от онези години, и какво ли не бих дала поне за миг да върна тези дни, поне за малко!

Обичах един мъж, който беше странен за всички, пак работещ там – в Държавна сигурност. Но много странно, той предпочете жена доста по

възрастна от него и се ожениха. Беше ми адски гадно. Тогава си взех отпуска за няколко дни и отидох на гости на приятел от Русе, който също беше техен колега (бяха от един випуск от Школата в Симеоново). Той ме отведе далече в една хижа, на една планина, за да изплача сълзите си и да се стегна психически.

Същата картина се повтори две години след това. Отново имах връзка с мъж от нашата компания, приятел на Митко, и отново ме изостави заради доста по зряла жена от мен.

Беше някакво проклятие, някаква тежка карма тегнеше над мен, не разбирах какво става с мен. Бях толкова млада, красива, с претенциите за интелект и ерудиция (още тогава четях и знаех много), и въпреки всичко... когато стигнех до нещо по сериозно всичко се разпадаше пред очите ми. Що за харизма? Коя ли орисница ме беше орисала мъж да не се приближава до мен?

Тогава поговорих с мама, търсех причината някъде в миналото, мислех, че това е някакво родово проклятие, иначе не можеше да бъде! Тръгнах по разни гледачки и врачки, като съм си въобразявала глупаво тогава, че те могат да променят съдбата ми. Какво да се прави, човек трябва да мине отвсякъде, за да изстрада живота си, нали знаете, безплатен обяд няма. Така и аз. Трябваше да заплатя скъпо по нататъшния си начин на живот. Аз плащах двойно, та и с ДДС то върху чувствата, които тогава пропилях напразно. и Както и да е. То че не се омъжих, не се омъжих, но пък такива екшъни ми предстояха в следващите няколко години, че нямаше да ми остане време да се замислям върху семейния си статут.

Когато настъпи демокрацията (10 ноември 1989 г.) мнозина от нас бяха неподготвени за този момент. Съкратиха ни, уволниха ни, с една дума останахме на улицата и всеки от нас си задаваше въпроса: "А сега накъде?" Много от приятелите ми станаха адвокати, други прокурори, съдии, някои развиха успешен частен бизнес, а аз скочих в риска с двата крака.

Изтеглих голям кредит, като заложих апартамента на родителите си и какво ли още не и реших, че ще замина за Грузия, откъдето имах идея да закупя микробусчета от съседен Ереван и да ги пусна като маршрутни таксите.

Имах приятелка, която беше от Тбилиси, и чиито роднини живееха на един от централните площади на града "Давид Ахмашенебели". Всичко добре, но... още от първия ден, в който стъпихме на грузинска земя ни поднесоха вестта, че страната им от предния ден е в условията на гражданска война.

Тогавашният им президент Звияд Гамзахурдия беше влязъл в реално стълкновение с искащият властта Едуард Шеварнадзе (бивш министър на външните работи на СССР). Отидохме едва едва до дома на приятелката ми.

Бяхме аз, тя и мой добър приятел, на когото имах безрезервно доверие. Бяхме с адски много пари у нас, той също беше теглил кредит, и добре че дойде с нас, защото като мъж се справяше отлично със ситуацията. Имало е дни, в които изобщо не можехме да излизаме, толкова много се стреляше. Куршуми и бомби буквално валяха пред очите ни, бронетранспортъори се разхождаха по улиците. Кавказците не се шегуваха. Те се биеха за честта до смърт.

В промеждутъците от по спокойните ни дни се запознахме с много влиятелни бизнесмени, тогавашни политици, но най яркото ми запознанство така си остана с народната им актриса Наташа Чехквадзе, в чийто дом винаги бяхме добре дошли, както и една стара балерина, бивша любовница на небезизвестния Берия. Тези грузинци! Имаха невероятна класа! Бяха толкова гостоприемни, толкова радушни, толкова изтънчени понякога в обноските си. Там, в техните домове, видях невероятни произведения на изкуството, картини на стари майстори, творби на Фаберже, на стари руски художници, живописни и скъпи икони, инкрустирани сервизи... А преди да ги опозная ги мислех за неандерталци! След общуването си с тях разбрах какво е истинска аристокрация!

Един ден както си стояхме в дома на Наташа тя предложи да отидем в църквата на името на тяхната царица Тамара. Актрисата се ползваше навсякъде с авторитет и доверие. Един от близките ѝ приятели Важа ни запита кръстени ли сме? Николай не беше, а аз няколко години преди това бях се кръстила в Троянската Света обител, но абсолютно неправилно, така че реших да повторя ритуала. Така след три дни приготовления Наташа и Важа станаха наши кръстни майка и баща пред Бога.

Месеците летяха, а ситуацията в столицата Тбилиси не се оправяше. Там за първи път чух за най силната змийска отрова "Гюрза", за чудодейното лекарство против рак "Алфафетопротеин", там видях част от мистично изчезналата "Кехлибарена стая", там видях и най старата им столица в южната част на страната им ЦХИНВАПИ. Посетихме един невероятен по своята архитектура манастир, на чийто майстор бяха отсекли ръцете и вградили на входа на манастира, за да не може никога повече да повтори творението си. В същият този манастир видях и на места под горния слой на

стените фрески от XI XII век, изобразяващи извънземни летателни апарати и същества. Пак там имаше картина на Исус Христос, която беше уникална с това, че откъдето да погледнеш очите му отвсякъде те гледаха. Някаква стара техника на древни майстори, която правеше образа на Исус уникално неповторим.

Имаха страхотна природа, зеленина, цветя, портокалови горички и цели плантации с чай, палмови дървета, кедри, които придаваха на страната невероятна екзотичност. Няма да забравя техните огромни хинкали и хачапури, които ние поглъщахме с огромен апетит. Центърът на столицата, за съжаление, беше разбомбен много, а големите хотели бяха превърнати в болници.

Един ден се бях скарала за нещо с Николай и побягнах навън по улиците. Търсех църква и се натъкнах на католическа такава. Плачех, защото не знаех дали ще се измъкнем живи от страната, плачех, защото вече ми беше станало много тежко, плачех, защото лихвите в банката течаха, а ние тук не помръдвахме с бизнеса... Плачех, че моите приятели и приятелки си живееха по дискотеките, ресторантите и нощните заведения, а аз се борех в условията на една тежка гражданска война.

Църквичката беше мъничка, но много колоритна, със статуите си и красивите бели пердета от рязана бродерия по прозорците. Поседях час там и излязох на улицата, където не преставаха да се стрелят. Говореше се, че президентът се охранява от бивши затворнички, които били изключително жестоки, наречени "черните колготки", и които са безкомпромисни в предаността си към своя президент. Хм, мислех си, че на такива разчитаха и либийският ръководител

Муамар Кадафи, и кубинският Фидел Кастро навремето на жени, които май са най истинската охрана и най преданите гардове във всяко едно отношение.

По пътя ме настигна кола и един мъж ми предложи да се кача. Сега се чудя с какъв акъл съм направила това и колко спонтанна и безразсъдна съм била в решенията си тогава? Може би, защото сега вече имам дете, и съм по предпазлива, може би тогава съм била наивно млада, напориста, глупаво амбициозна, зная ли??? Мъжът се оказа представител на Международния Червен кръст и в разговора ни по пътя беше споменал, че в централния им хотел "Иберия", който беше станал временно болница, имат спешна нужда от кръв.

Знаех, че бях универсалният донор, с тази кръвна група "0+" давах на всички, а като знаех, колко невинни хора умираха, колко деца бяха ранени... човешкото пак проговори у мен.

Досещате се вече, нали? Докато се опомнех, вече бях на кушетката с пробити вени и от мен източваха не 400, а цели 700 мл кръв. Пропуснах да ви кажа, че години подред бях редовен донор и това за мен беше съвсем познато, но липсата на половин литър кръв ми се отрази зле. Не можех да стана от медицинското легло, виеше ми се свят, чувствах се омаломощена. Докторите веднага ме отрупаха с шоколади, сокове, бонбони, вода. Лежах и ядях сладките лакомства и си говорихме. Ама тези грузинци са страшни сладури. Вече ги обичах в сърцето си, а и с кого ли съм станала кръвна сестра, след като си дадох драгоценната червена течност?

Нямаше изход от града. Всичко беше блокирано и заминирано. Чакахме удобен момент, но той се появи след цели седем месеца и вместо с микробуси

се натоварихме с два военни камиона (тогава разформироваха руските поделения) и се натоварихме, познате с какво? С тапети. Смешно, нали? Но никой не знаеше, че вътре в тези огромни и препълнени с книжни тапетчета камиони, криехме две неща малки и много ценни. На невероятна стойност. Грузинците, които много ни обичаха, ни се бяха доверили и ни дадоха тези неща без да плащаме веднага, а ние и без това нямахме такива пари, просто ни казаха: "Продайте ги, вземете вашето, а ние ще дойдем и ще си приберем нашето".

Решихме, че ще рискуваме, знаехме, че трябва да бъдем точни. В тези сделки трябва да си супер честен, защото и най малката грешка би ни коствала живота. Оттогава навлязох в голямата игра! Не, не си мислете, че това са наркотици, никога в живота си не съм се занимавала с това (този бизнес ме отвращава). Това беше едно лекарство, което като донесохме в България, никой не беше чувал, нито виждал за него. Но пък на Запад то струваше милиони.

За няколко дни имахме възможност да посетим и Арменска ССР. По пътя станахме свидетели на покъртителни картини големите земетресения в градовете Ленинан и Спитак. С очите си виждахме как разгневената природа е погълнала цели села, майки бродеха в черно по пътищата, загубили цели семейства от трагедията, носеха с дълги кобилици вода, защото всичко беше прекъснато и електро и водозахранването. Хора от цели райони живееха във фургони и цистерни, където си бяха направили процепи за прозорчетата. Господи, ако знаете само какви картини видях!

Милите хора, колко ли години ще носят отпечатъка от природните стихии, които се бяха стоварили безмилостно върху половината им нация? По пътя

видях и величествената планина Арарат, където беше се спрял ковчегът на Старозаветния Ной. Разгледахме и красивият център на тяхната столица Ереван, който беше целият в сгради от розов мрамор. Трябва да призная едно: тези хора имаха невероятен афинитет към красивото, а и жените им бяха много красиви и добри.

Върнахме се след няколко дни в Грузия и оставихме част от нашето огромно българско "благодаря", защото и те, като грузинците, се оказаха много щедър, гостоприемнен кавказки народ.

А нашите хора продължаваха да се бият за властта. Ех, тази вечна жажда за политическо лидерство, колко народи е затрила и колко невинни жертви са дадени. На кого е необходимо всичко това на нас, обикновените хора? Не! Някои само ни жертват, за да обслужват собствените си интереси, и как, по дяволите, не го осъзнавахме.

След няколко месеца престой в един прекрасен априлски ден, хора високопоставени до властимащите, ни помогнаха да ни се осигури коридор и да напуснем страната. Изпратиха ни и ни преведоха през Аджарска ССР, стигнахме до красивият Батуми и оттам до границата с Турция град Сарпи. Висяхме три дена, докато ни обработват, и тръпнехме с Николай от ужас, защото отлично знаехме, какво имаше в камионите. Късметът беше на наша страна. Само че турците ни дадоха един придружаващ митничар, който трябваше да бъде нашата гаранция до изходната граница Капъкуле.

Не искам да си спомням даже колко труден и изтощителен беше почти седем осем дневният ни преход през страната. Почти не спяхме, карахме денонощно

проклетите машини, които не вдигаха повече от 50 км в час, а и къде ли не ни спираха за проверки.

Спомням си, че на българо турската граница пристигнахме почти без сили късно през нощта. Носех документите за проверка и от изтощение паднах. После Николай ми се подиграваше, че не съм имала време и да си сгъна краката, ами че съм се срутила на земята като талпа, както казваше той. Ох, само веднъж да стигнех до нашата бариера! Тези войни, перипетии, напрежения ми бяха дошли прекосили. Честно ви казвам, че когато този момент настъпи, има една локва за обеззаразяване на колите на самата граница, аз просто слязох и целунах асфалта пред мръсния гьол и се зарекох, че поне две години няма да помисля за излизане от моята татковина. Толкова много си обичах страната в момента. Смеете се вие, но на мен не ми беше до смях.

Като че ли не се зарекох да не излизам от България поне две години, ами още след три четири месеца се свързах с мой познат генерал от Сръбското военно министерство и изнесохме едната военна машина натам.

Те бяха във война с босненци, а ние с Ники бяхме във война със себе си, защото пак се оказахме във водовъртежа, защото започнахме бизнес с тази страна. Пост фактум какво ли не изнесохме за братята сърби, с които също бяхме много точни, а и те с нас. Ех, какви времена бяха само! Разнасяхме торби и сакове с пари, за които сега за една малка част от тези суми биха ни заклали безцеремонно.

Коректно си върнах дълга към банката и благодарих тайничко на Господ, че беше толкова благосклонен към мен. Нали ви казах, че бях негова галеница.

С този първоначален капитал започнах и алкохолният си бизнес. Бях една от първите лицензирани, които бълваха почти денонощно тирове с огнената течност, давах и раздавах на кого ли не! Работех с такива имена като Крушата, Наско Комшев и редица знайни и незнайни тогава хора. И бяхме точни един към друг. Бях вече минала през грузинската и сръбската школа и бях дресирана като "кавказка стражевая". Бях безупречният бизнес партньор, с мен се работеше перфектно.

Имах приятелка тогава, която беше останала без работа, както и съпругът ѝ. Отново с цялата си доброта им подадох ръка, него назначих във фирмата ми като директор и му давах внушителна заплата. Знаете ли, как ми се отблагодариха по късно?

Когато влязох през 1994 г. в болница за задържане (бях вече забременяла), тя, която имаше ключ от дома ми, беше откраднала цялото ноу хау на бизнеса ми. Вместо да полива мушкатата ми вкъщи, тя беше старателно преписала всички технически спецификации на напитките, които произвеждах, рецептури, телефони на контрагенти и какво ли още не. Даже след като излязох от болницата нищо не подозирах. Вече живеех сама и работех сама. Когато постъпих в АГ болницата да раждам детето си, на изписването тя дойде по гузна от всякога. Все още не схващах защо. Някой беше казал:

"Пази ме, Боже, от приятелите ми, от неприятелите аз сам ще се пазя".

Когато излязох на 20-тия ден да разхождам с количката бебето си, видях на всяко павилионче ракия и водка с нейната марка и фирма! Гнусно, нали? Повдигна ми се за миг и се отвратих. Нямах да ме заболи толкова от враг, ако го беше сторил, колкото от най добрата ми приятелка. Все едно бяха

пуснали отровна змия в пазвата ми и аз си я държах там като във вивариум. Никога повече не ѝ простих, но я проклетх дълбоко в душата си. Не зная, дали е била, и дали сега е щастлива, но зная, че ако се разкае не пред мен, пред себе си и мръсната си съвест за онова, което тогава ми стори, то поне Бог ще ѝ прости греха на предателството и подлостта, която прояви към мен. Искрено се моля да го е сторила, защото зная везните на Страшния съд, пред който по късно ме изправи Бог.

Най щастливият миг в живота ми беше раждането на малката Никол! Толкова мъничка и рошавичка се пръкна на бял свят, че дълго време не можех да се опомня къде се намирам, но трябваше да се вземам в ръце, защото нямаше никой до мен да ми помага. Да, разбира се, че имах гледачка, но тя не заместваше нито баща, от който я бях лишила, нито баби, от които имах страшна нужда в такъв момент. Слава на Бога, детето ми беше мирничко и послушно и сякаш разбираше интуитивно неволята на майка си.

Гледах я как расте с всеки изминал ден и чак на третия месец мама реши да ми прости, че съм я родила така без баща, на свое име. Тогава трудно се приемаха тези факти, но аз не се страхувах от хорските приказки, нито страдах от оценките на общественото мнение. И сега съм благодарна на Бог, че ми я прати, защото това е едничкото нещо, което имах на света най скъпоценното, най безценното, най съкровено то моята малка дъщеря!!!

Мама и татко не искаха в началото и да чуят за бебето, а в мига в който я видяха, вече не искаха да се отделят от нея. Беше толкова мъничка, толкова

сладка, толкова кротичка, непрекъснато махаше с ръчички и крачета и се смееше. Смееше се даже насън. Кой знае какво сънуваше?

Когато стана на няколко месеца, в живота ми се появи мъж, когото обикнах от пръв поглед. Беше строен, висок, красив, с безупречно тяло и хубаво лице. Когато се появи на вратата в дома ми (беше го довел мой приятел), си казах наум: "Ето това е мъжът! И той ще бъде мой!" Нали не се съмнявате, че така стана? Възстанових се бързо след Раждането. Бях млада, красива и много богата. Какво можеше да иска един мъж повече от мен? Бързо заживяхме заедно, но за сметка на мен; беше изоставил едно момиче, което така и не можа да се примири с тяхната раздяла.

Непрекъснато звънеше и ни заплашваше по телефона, а аз влюбена до уши не отдавах голямо значение на отправените от нея заплахи. Пак сгреших!

След няколко месеца с него тръгнахме за република Австрия. Тръгнах със законните си пари, а там на третия ден ме арестуваха за "притежание на фалшиви банкноти". Добре, че ги бях теглила с бордеро и ги бях декларирала официално. И докато проверят, и докато се разбра, че нямам никаква вина за това, докато дойде денят, в който ми кажат: "Фрау Червенкова, вие сте свободна, нямаме никакви претенции към вас", си отнесох един груб и непоносим арест. С какви ли не екземпляри се запознах там? И какво ли не изтърпях?

Спях с едно затворено око, защото по наровете в килията бъркаше от лесбийки до наркотрафикантки и рецидивистки. Срещу този незаконен акт по късно подадох жалба срещу австрийската държава и започнах да я съдя за всички

причинени ми вреди и физически посегателства, които ми нанесоха в този период.

И през този изпит преминах. Но бившата девойка на моя приятел не се отказваше. Само четири пет месеца след завръщането ми от Виена една вечер в нас позвъниха хора.

Нахлуха в дома ми, него го проснаха на земята, а мен ме направиха луда до сутринта. Взеха всичко каквото имаше от дома ми. Всичко!!! Добре че детенцето беше при мама и татко, защото питаха и за нея. Изродите ми бяха отнели всичко. За това четох някъде в някакъв сайт, че съм била бита от групировката СИК. Първо, тя тогава не съществуваше все още и за консумация на журналиста, който е писал тези недостойни гнусотии, да обясня, че не съм била бита, защото дължа някому нещо, а мотивът за идването им беше поръчката на неговата бивша приятелка, още повече че като са разбрали, че съм състоятелна, са решили, че ударът ще е двоен. И второ, кажете ми "благодаря" от тази медия, защото имам пълното право да заведа иск срещу автора, който мога да съдя за разпространение на позорни обстоятелства в публичното пространство по силата на нашия Наказателно процесуален кодекс. И си правете първо журналистически разследвания, преди да публикувате подобни гнусотии, защото настъпват други времена и някой по чепат от мен може да забогатее на ваш гръб. Както и да е, това елементарно девойче, по чието поръчителство изживях и това, едва ли сега се гордее с постъпката си, защото има дъщеря, и както казват по старите от нас: "По неведомите пътища Господни не се знае един ден, как Господ Ще завърти колелото на съдбата".

Не ѝ го пожелавам, но се надявам да ѝ е било за последно, защото с това не ме направи по малко слаба, нито по бедна, а напротив, тогава извиках на помощ моите приятели чеченци, които застанаха зад гърба ми и абсолютно достойно ме защитиха като тяхна сестра.

Тогава получих и безрезервната помощ на най добрият ми и стар приятел Иван Йорданов, който ни прие временно да живеем при него, и който даде всичко от себе си, за да стъпя на краката си.

С чеченците в този момент станахме много близки и се разбирахме безупречно. За съжаление доста от тези хора по време на управлението на министър председателя Иван Костов, под ръководството на тогавашната Национална служба за сигурност генерал Атанас Атанасов, бяха екстрадирани от страната, а друг един, лидерът безспорният лидер на тези хора Абдула Патаев застреляха през паметната 1999 година (лека му пръст).

Бях запознала сестра ми с тях и тя работеше като счетоводител на техните фирми. Ето това е митичната ми връзка с чеченци, която много хора ми приписват. Много от тези хора оставиха незабравим спомен в сърцето ми. Яла съм, спала съм в домовете им, както и те в моя. Имала съм ги като братя, защото бяха в голямата си част достойни да имат човешката ми обич.

През целия този период съм работила с още един човек, както в началото казах скъп на сърцето ми човек Аслан! Най добрият ми приятел и най сериозният мъж в живота ми. Какви ли не сделки съм имала с него, на какви ли не изпитания ни е подлагал живота, какво ли не сме преживявали и тук, и в Москва, и в Кипър (където регистрирахме нашата офшорна компания тогава).

През какви ли не перипетии ни прекара живота и си останахме верни един на друг останахме си истински приятели.

В началото не се познавах с жена му и не бих могла да имам скрупули и задръжки, а беше и сега си е много красив мъж, но никога не си позволих да прекрача границата на допустимото. Спали сме един до друг по хотели, в нас, на едно легло на един дъх разстояние, по цели нощи не сме мигвали и пак не си позволихме да опетним истинското, което ни свързваше. Преглъщах от сдържане, мъчех се и се борех с разума и желанията си, но стоически издържах. Запознавала съм го с красиви жени и по този начин притъпявах собствените си чувства в началото, а когато на по късен етап ме запозна с жена си, не си го и помислях дори, макар че нищо човешко не ми беше чуждо. Желанието ми като жена ме караше да се раздирам между поривите на женското ми его и разума, който ми казваше "не".

Аслан знаеше всичко за мен. Той ми беше баща, брат, приятел и всичко, което се сетите. Нямах доверие на никого, бях се разделила вече с приятеля ми, който хванах в груба изневяра и му бях събрала багажа, за да го разкарам завинаги от живота си. Взе част от спомените ми и съжалявах искрено за изгубеното време с него, в което не си бях позволила да му изневеря и в мисълта си дори, за разлика от него. Но пък ми беше за урок така лесно нямаше да се подхлъзна втори път...

Да се подхлъзна ли, казах? Направо така се хлъзнах и то по такава пързалка в следващите няколко години, че ако Раздялата ми с предния ми приятел беше за урок, то това, което ми се случи в следващите месеци и години, щеше да остави абсолютно непоправим белег в психиката ми, в съзнанието ми и живота ми занапред и завинаги!

Вече знаете, че се казва Антон. Всички герои в моята книга са истински и с истинските им имена. На никого не съм искала разрешение да го вписвам в изповедта си, защото не се страхувам от истината, а това е моят живот, който никой не може да ми отнеме. А там, където не цитирам имена, то е или от съображения за сигурност, или хората са ме огорчили толкова, че не искам даже и да си спомням имената им.

С Тони ни запозна наш общ приятел. В началото го възприемах съвсем естествено и простиичко като човек, на когото възлагах някоя и друга работа след съответното заплащане. Беше мъжко момче, на което можеше да се разчита. Не говореше излишно. Не демонстрираше нищо ненужно. Беше просто точен партньор и толкова. Не намирах нищо в него, което да ме грабне от пръв поглед и да ми спре дъха, но както се оказа по късно, намерих любовта, от която ми спря сърцето. И такъв "масивен инфаркт" получих, че още си ходя след раздялата ни с "байпасове и пейсмейкъри". Това е в рамките на шегата, разбира се.

Постепенно ме накара да го заобичам с постъпките си, с действията си. Всъщност, той ме светна по въпроса за изневяратата на предния и аз набързо, като напук се утеших в обятията му, малко след като бях сложила край на предишния любовен роман. Посрещнахме Нова Година заедно и малко след това заживяхме съвместно на семейни начала. Никол започваше да разбира и виждаше в мъжа, който е до мен, нейният "тати". Няма да крия, че Тони наистина ми е помагал в трудни моменти, както и аз на него. Бяхме като едно щастливо семейство - той, аз, Никол и котката ни Мъри. Толкова щастлива бях и се успокоявах като си мислех, че с този мъж ще остареея, че това е моят мъж! Обаче моят план пак не съвпадаше с този на Господ. Нещо все не влизах в крачка с неговия замисъл. Въпреки че имахме вече общ бизнес, въпреки че

се разбирахме прекрасно, въпреки че се обичахме една сутрин той просто си тръгна от мен. Не ми каза защо. Макар че по късно сама за себе си разбрах.

Това беше най тежкият за мен удар!!!

Всичко, което бях преживяла до този момент в живота си и войни, и предателства, и арести, и изнудвания, и загуби... беше бледо копие в сравнение с това, което ми се случи. Не можех да го понеса. Толкова тежко ми беше, че няхах сили да се боря, за да си го върна. Бях като смазана, като омагьосана, като вцепенена от факта, че вече го няма до мен, че вече не ми миришеше на него. Сутрин изпращах Никол на градина и падах на колене пред иконите да се моля Бог да ми го върне, до вечерта, докато ми я върнеха и тя ме намираще там. Все още ми припомня това, така го беше запечатала в съзнанието си.

Добре че в този период до мен беше моята тогавашна приятелка Рени, която ми помагаше с каквото може, за да преодоля този шок. Единствената ми грешка, която не можах да си простя беше, че от безсилие и безпомощност, след много молитви по църкви и манастири, тръгнах по разни врачки и гледачки, които страшно ми навредиха. Но е факт, че пред апартамента си намирах непрекъснато някакви странни муски, амулети, издълбани сапуни, изписани яйца, конци на възли, черни завързани чорапогачници... И аз търсех спасение, за да се отърва от тези гадости, които ясно разбирах, че са някакви магии, предназначени за мен.

Който ги е слагал там, той само си знае, но искам да кажа не тези хора (зная, че ще прочетат това), че рано или късно това се връща като бумеранг в живота, с десетократно по голяма сила и тогава за вас ще е страшно, ама

много страшно, защото неплатени сметки пред Господа няма!!! Освен това спете спокойно, имате прошката ми, макар че толкова съсипахте живота и щастието ми, че променихте съдбата ми завинаги. Ще се моля, обаче, онзи отгоре да ви прости, защото вие не знаете какво ви чака за деянията ви, но аз зная. И отсега се моля да ви даде милостта си!!!

Исках да пиша повече за тази болка, но сега осъзнавам, че не си заслужава да наранявам още сърцето си и нарушавам божият мир около себе си.

Този мъж е баща вече за втори път и, надявам се, живее щастливо с избраницата на живота си. Искам да знам, че е добре, тогава и аз ще съм спокойна. Знаем, че не искате да повярвате, знаем, че няма да ме разберете и ще кажете, че не е възможно, след като толкова съм го обичала, да не го ревнувам, да не му се сърдя или поне виня за постъпката му. Ваша работа!

Това е моята истина и аз не се срамувам да я изрека или призная, защото любовта за мен вече има други стойности и измерения.

Факт е, обаче, че никога повече наистина няма да дам сърцето си на никого, защото част от него оставих след тази раздяла и част от него загубих след "смъртта си". Малкото, което е останало, ще пазя за родителите си, за детето си и за хората в голям мащаб, защото дори и да е мъничко, аз вече мога да обичам много, но по по-различен начин, отколкото преди.

След демонстративният разстрел през лятото на 2003 година, се борих наистина много, за да оцелея. И сега си спомням колко трудно ми беше в онази затворена стая, в която умирах от болки, мъки и самота. В момента, в

който можех да се движа, но не и да излизам, очите ми жадуваха за природата навън. Боже мили, кога друг път щях да се замислям за тревичките, за птичките, за небето, които тогава толкова ми липсваха. Спомням си, как се преобличах като натурална арабка, друг път като старец и излизах през задния двор на кооперацията, за да мога да стъпя на твърда земя, за да видя хора с очите си. Правех това рядко, защото имаше голяма опасност за мен, но затова и не излизах през входа на кооперацията, защото ако го следяха, щях да им се сторя подозрителна и неестествена, затова минавах отзад и се вливах в потока от забързани минувачи на заздравяване.

Така минаваха дните, месеците, и добре че Денис беше винаги до мен, защото без него не бих могла да се справя, не бих могла и да понеса тази мъка, която ежедневно ме смазваше. Само този мъж заслужаваше сърцето ми, което обаче аз ревностно пазех.

Започнах да посещавам църквата понякога, но само когато пастор Румен Борджиев ме вземеше от дома ми. Той наистина се грижеше бащински за мен, за което му благодаря, защото това ми даваше и сили, и вдъхновение за по смислен живот. Никол растеше, а родителите ми остаряваха и сякаш след случилото се съвсем грохнаха.

Един ден през 2005 година Лидия изпищя в слушалката на джииесема ми, раздираше се и заекваше от ужас и сълзи:

Ваня, застреляха Митко. Ваня, какво ще правя сега? Митко, Ваня, го няма вече!

Тя хлипаше и говореше несвързано. Затворих. Звъннах на варненската "Бърза помощ" и в полицията. Беше вярно. А все не ми се вярваше, не ми се искаше.

Моят верен приятел Митко ни беше вече напуснал. Някой беше натиснал спусъка и го беше застрелял, само че той не изкара моя късмет. Беше издъхнал на място.

Звъннах на Антон, който не открих, и който дори и по късно не ми вдигна за да ми поднесе съболезнованията си, защото бях загубила скъп приятел. А същият този човек Митко, беше направил твърде много за него години преди това. Има ли смисъл да коментирам, даже и не искам да се впускам в подробности, рискувам да прехвърля границата на доброто си възпитание.

Мислех си, как ли ще се справи Лидка? Как ли ще приеме това детето, та той остави син само на 9-10 годинки? Не можех да отида дори да го изпратя в последния му земен път, не ми достигаха сили, не бях стъпвала в този град, от който той последен ме изпрати. И до днес нямам тази психика, не мога, не мога, за Бога, да го преодолея!

С Денис няколко пъти посещавахме Турция. Къде по работа, къде за кратки почивки. Истанбул обожавах този град. Когато за първи път след случилото се го посетих, отидох в най голямата джамия в Турция "Султан Ахмед", от уважение към тяхната вяра. Влязохме двете с Никол боси и забрадени. Въпреки че бях християнка, това не ми пречеше да бъда толерантна към тяхната вяра и исках да отдам почетта и уважението на символите, в които те вярват. Така правех във всяка държава, която посещавах. Благодарях на Бог, който знаех, че е един за всички ни и дълго се молехме за нашето щастие.

Денис беше на другия край на джамията и кой знае за какво се молеше? А и не питах, защото това е нещо много лично и свято за всеки.

Същото в следващите месеци направих и в еврейска синагога, и в православна църква, и в католическа катедрала, и в протестантска църква, и в индийски ашрам.

Навсякъде, където ходех, се кланях до земята от благодарност към едничкият за всички ни Бог! Онзи Бог, който ми подари живот след смъртта!

Как само хората не го разбираха, че той е един и ни обича всички, и вместо да се обединим в едно в името на доброто, ние глупаво водим религиозни войни помежду си! Нима не разбирате, хора, че това е в плана на другата противодействаща сила? Да ни разединява, да ни настройва един срещу друг!

Опомнете се! Прогледнете! От нас самите зависи!

За първи път през 2005 година се качих сама да шофирам. Не го правех редовно, но изпитвах тръпка от това изживяване понякога, когато беше безопасно за мен. Никога от онзи ден, в който килъра изпразни пълнителя си в мен, не съм спирала да се пазя, да се оглеждам, да гледам в обратното огледало, да оглеждам покривите, балконите, кооперациите, мотористите с шлемове, хората срещу мен (особено тези с ръце в джобовете на якетата или саката си). Не съм спирала да се вирам, да оглеждам всичко и всички подозрително, да допускам всякакви ситуации. А това, мили хора, ме изхабяваше от супер концентрацията на мозъка ми.

Почивах си само в моменти на молитви. Тогава отключвах понякога и всичко наоколо се сливаше в едно.

Тогава в Истанбул трескаво търсех гроба на любимата ми героиня по романа на Пабло Загребелни "Хасаке Хурем". Тя беше пример за мен с борбеността

си, със силата си, с дипломатичността си не напразно беше станала любимата на всички султанка. От малка се възхищавах на тази жена и, слава Богу, намерих гроба и дълго се молах над него. Посетихме с Никол и Денис какви ли не исторически места. Не че не ги бях виждала преди това. Сто пъти съм била в Истанбул, но сега гледах на този град с други очи и го обичах истински с цялата му екзотика от какви ли не хора, с цялото му величие!

Денис понякога ми превеждаше, знаеше перфектно няколко езика и се разхождахме с часове по колоритните улици и красивото крайбрежие на Босфора. А Никол весело подскачаше около нас, забравяйки понякога трагедията, която постепенно преодолявахме.

През последната година промених изцяло стереотипа си на живот. Ясно осъзнах, че щом Бог ми е дал тези послания, те трябва да стигнат до хората.

Започнах всяка неделя да ходя на църква, да общувам с такива хора като мен и това ме успокояваше и правеше живота ми по стойностен.

Един ден мой познат от църквата Марио, ми предложи да отидем на служение в квартал "Факултета", защото там, както ми обясни той, имало страхотно хваление и хората се молели много искрено. Проявих любопитство и първата неделя в 10.00 часа се оказах там, при ромите.

Кварталът им беше повече от колоритен, напомняше ми бедните предградия на Рио де Жанейро. Там тези хора си имаха своя територия и ревностно си я пазеха.

Всички ме гледаха странно и някак резервирано. На фона на техните скромни одежди, аз се откроявах като някоя гранд дама, и изведнъж съобразих, че не съм подбрала тоалета си подходящо. Нищо не искам да издемонстрирам с това, но въпреки всичко около 150 човешки очички ме гледаха недоверчиво.

Църквата беше мъничка, но претъпкана. Помолиха пастора да ми даде възможност да свидетелствам. Някои от хората започнаха да ме разпознават от екрана на телевизията, но други въобще и не бяха чували за мен.

Миличките, голяма част от тях живееха толкова бедно: нямаха нито телевизия, нито радио, нито четяха вестници. Изправих се пред амвона и започнах простичко своя разказ.

Исках да разкажа на тези хора как Бог промени живота ми, и докато разказвах, от очите на всички потекоха сълзи... Плачеха съвсем спонтанно, съвсем истински: деца, жени, мъже... Пасторът... Всички. Някъде бях чувала, че циганите са много емоционални хора. През тази година ми предстоеше да се убедя в това.

Хората започнаха да разнасят слуха, че съм идвала и от този ден нататък посетих много градове и села, където ме канеха. Звъняха ми откъде ли не, най-често ме придружаваше пасторът Слави със съпругата си Снежи. Бяха свястно семейство и им се доверих, защото сърцата им бяха чисти и бяха отдали живота си изцяло в служба на Бога. Тяхното семейство беше живо свидетелство как Бог е способен да преобрази живота на всеки. И той е бил силно обзет от греха, а тя дълги години е страдала от коварната болест, наречена епилепсия. Но един ден душите им се обърнаха към Бога и тя е била съвършено изцелена, а той започнал да пише песни и текстове, които още в първия момент, в който чух, докоснаха дълбоко сърцето ми. Няма да забравя

онзи неделен ден, когато от устата ѝ излезе такъв силен и пронизващ звук... тя пееше и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

"Девла, бичал торо духос, акана!" ("Господи изпрати твоя дух сега!")

Тогава не разбирах техния език, но знаех, че с невероятния си тембър на гласа тя хвалеше името на Господа. Учудих се, как е възможно да пее и едновременно с това да плаче. Обикновено, когато човек пее и плаче едновременно, гласът на всеки потреперва..., но не и при нея. Тя не спираше да пронизва с гласа си пространството около цялата Църква.

Нанай те спиринав тут ме те хвали нае. Ме вогесте бари любов, ту динян!"

("Няма да престана

тебе да те хваля.

В душата ми

голяма любов ти ми даде!")

Местата не стигаха, извън църквата винаги се струпваха още и още прииждащи хора, след службата ми разказаха накратко живота си. Бяха преминали през много изпитания, за да стигнат дотук. Не бяха от ромите, които чакаха дарения отвън, не бяха от хората, които срещу разни проекти чакаха нечии помощи. Справяха се сами доколкото могат, но имаха вярата, че Бог един ден ще промисли и за тях.

Слави ми разказа, че само седмица преди мен в църквата ги е посетил и моят стар приятел Киро Японеца, чиято участ не беше по различна от моята. През 2005 година неизвестен килър беше посегнал на живота му. Куршумите

засягат жизнено важни органи в тялото му и той също се е борил за живота си месеци наред, докато излезе от състояние на кома.

Година преди това следях непрекъснато информационните емисии и знаех от добре осведомени източници за неговото състояние. Но Бог и към него е проявил милостта си. Познавах семейството му от дълги години и чух по късно, че съпругата му се е молела в онези дни денонощно за него. Не само това, тя е отворила широко вратите на своя дом, за да я дарят стотици вярващи с молитвите си за живота на мъжа ѝ, бащата на двамата им синове.

В онези дни аз също много съм се молила за него и знаех, бях твърдо убедена, че той ще се изтръгне от лапите на смъртта. Исус докосна и него! Знаете ли, чета за него какво ли не, но независимо колко грешен е бил човек, независимо как е живял, всеки има право на шанс. Е, на него Господ му го даде! И слава на Бога за това! Той дава шанс на всички ни, стига ние добре да осъзнаем каква е неговата воля, след като сме получили този бонус! Никой, никой няма право да се разполага с живота на другия, това е в прерогативите единствено и само на Бог!

Един ден телефонът звънна и чух гласа на Киро, много се зарадвах, защото вече бях изпитала неговото страдание и дълбоко импонирах на болката му. Покани ме в тях да се видим и само след няколко дена имах възможност да го прегърна и да въздъхна с облекчение: "Благодаря ти, Исусе, за твоята огромна милост". Това си казах наум, докато плачейки, го прегръщах. Никога, ей Богу, никога не съм предполагала, че с този човек ще се срещнем при подобни обстоятелства. Виждах посребрените му коси и не можех да спра вълнението си. Имаше да си говорим толкова много... Той беше коренно променен. Пред себе си виждах мъж, който говореше зряло, стойностно и имаше осанката на

мъдрец, който е надживял времето си дори. Знаех на какво се дължи и кой беше направил чудото. От този ден Киро не беше само "моят стар приятел", в неговото лице виждах брат в духа, брат, който знаеше в какво вярваме и двамата! За много от вас това ще прозвучи като приказка на Шехерезада, може би, и ще проявите скептичност, но повярвайте ми... човек, който се е срещал със смъртта и е успял да я надхитри... той знае само какво означава това.

В следващите няколко месеца посетихме заедно много църкви, той ме запозна с много пастори, засвидетелствахме чудото на Бог пред много хора.

Наближаваше Великден. Вярващите от една християнска деноминация ни поканиха да се присъединим към голямата евангелизация, която подготвяха. Разбира се, че се съгласихме. Все пак вътрешно малко се притеснявах, защото събитието се организираше на открито, щеше да има много камери, очаквах се над 7000 души. Не че не бях свикнала с това, говорила съм пред хиляди хора: по стадиони, по села и градове, но винаги по светло. Молила съм пасторите да не съобщават името ми преди това от гледна точка на сигурност, макар че понякога виждах името си по разни афиши и плакати, но сега беше различно. За първи път се появявахме заедно с него не в църкви, а на открито и то вечерно време. И въпреки че знаех, че Бог бди над мен, човешкото проговаряше в мен и ми пресъхваше устата от притеснение.

Дойде и този ден! За първи път виждах толкова хора накуп. Между тях имаше и много невярващи, които знаех, че ще ни слушат с любопитство. Винаги съм казвала, че колкото и хора да има на такива места, бих била удовлетворена да докосна дори, дори и само една човешка душа. Почти цялата църква на Слави беше там. Подкрепяха ме с погледи, жестове и усмивки. Много хора вярващи

бяха дошли от почти всички евангелски църкви, от квартал "Филиповци", от Самоков, от Монтана, от Пловдив, Перник и от какви ли още не места. Имаше много автобуси, наети да извозят хората. Бяха изградили голяма сцена, където след малко дечица от Самоков щяха да пресъздадат сцени от Старият и Нов Завет. Имаше големи екрани, десетки мощни прожектори осветяваха сцената. По покрива на училището, в което се провеждаше събитието имаше хора с камери и осветителни вани. Киро седеше вдясно от мен, придружен от семейството си, а аз преглъщах и устните ми лепнеха от напрежение. Какви ли мисли не минаваха през главата ми? Бяхме толкова лесни мишени в този момент, а врагът не спеше. Нали ви казах по напред в книгата, че не бива да подценяваме онази противодействаща сила на злото, която работеше непрекъснато и даваше сериозен отпор на добрите замисли у хората?

Пиех вода през пет минути на малки глътки, но като гледах от колко пастори бяхме наобиколени и виждах в очите им подкрепата, която ни даваха, се поуспокоих. Киро излезна и започна да говори, всички бяха притаили дъх. Когато чувах какво говореше пред всички, когато виждах достойните сълзи в очите му, вече нямаше и следа от страха, който минути преди това ме сковаваше.

Дойде и моят ред... Отприщих такива скрити сили у себе си! Говорех и плачех, говорех и се молех... Тръпки ме побиваха, когато хиляди хора повтаряха след мен най великата от всички молитви, онази, която преди време бях прочела на 228 езика.

"Отче наш, който Си на Небесата,
да се свети Твоето Име,
да дойде Твоето Царство,

да бъде Волята Твоя,
както на Небето, така и на Земята".
(Евангелие от Матей 6:9-13)

Знаете ли, хора, каква енергийна бомба е това? Знаете ли мощта на думите, които в такъв момент вярващите хора отправят към небето? Имате ли идея каква е силата на молитвите, които се отправят в подобни моменти? Добивате ли сега представа, какво мощно средство са думите, които изговаряме едновременно?

В мрака, под светлината на прожекторите, хиляди хора повтаряха след мен:

"Исусе! Обичаме те!

Исусе! Спаси ни!

Влез в живота ни и запиши завинаги
имената ни в Книгата на Живота!"

Благодарение на хората, които направиха възможно това епископите Сашо Тодоров, Стефан Банков, пасторите Стефан Колев, Живко Денчев, Пламен Петров, Емил Камбуров и много други. Благодаря им, че ни дадоха привилегията в онази нощ да влезем в сърцата на всички, които бяха там!

Времето течеше и ние с Никол бяхме чести гости на много места. Слави имаше навика да снима всяка една подобна проява, и не за да отчита дейност пред някого, защото и такива видях във времето, а да гледаме честичко онези мигове, той вълнуващи за нас, когато понякога се събирахме. Боже, боже, ако някой ми беше казал, че ще приема в сърцето си като мое семейство толкова

много роми, нямаше да му повярвам! Не че съм расистка не, аз съм толерантна към цвета на всякакви човешки кожи и не правя разлика, но въпреки всичко...!

Преди да ми се случи всичко това бях адски капризна: обичах само лукса, отсядах само в скъпи хотели, а сега се хранех на една маса с тези хора. Спях, където ни поканеха и не се притеснявах от това ни най малко. Където и да ходех, хората ме гледаха с много любов и ми подаряваха искрените си молитви за щастие и благоденствие. След службите се струпваха около мен и всички протягаха ръце да ме Докоснат, като че ли виждаха в това някаква надежда и опора.

Ако знаете, колко мъка видях по тези места? Колко нищета и колко страдания! Нищо не исках, само се надявах поне с мъничко да им помогна, и изглежда успях! Съдя по писмата, имейлите, есемесите и стотиците покани да гостувам на хората и до този момент, но аз имах и свой живот.

Пред мен стоеше отговорността да отглеждам детето си. Имах и други приятели, с които излизах, и с които споделях ежедневието си. Живеех нормално като всички хора, работех върху моите творчески проекти. Често давах интервюта откъдето ми звъннаха и гостувах в предавания, в които ме канеха. Много хора след това ми звъняха и търсеха помощта ми и съм се старала да откликна на всички, въпреки ангажиментите си и довършването на тази книга, която изцяло ме поглъщаше понякога.

Издавала съм и в трудни моменти, защото ръката ми се нуждаеше от операция, и все няха сили да отида и да махна проклетите жезла, които ограничаваха движенията ми. Често получавах подкрепата на един приятел,

доктор Гайс, с когото Вили преди време ме беше запознала. Станахме добри семейни приятели, аз също му се доверих и като на лекар. Беше много добър стоматолог и само той изтърпяваше нервите и сълзите, които проливах, сядайки на зъболекарския стол. Понеже изпитвах ужас от зелени престилки, често когато ходех в кабинета му, го карах да ме работи мен и Никол цивилен. Молах го да изключва луминисцентното осветление, защото от тези лампи ме побиваха тръпки. Работеше толкова внимателно и изтърпяваше всичките ми капризи, защото ме разбираше. В очите му четях съпричастността му.

Същото разбиране срещам и от друг наш приятел Махер, с който често се събирахме у тях, на вилата, или в различни заведения. Допадаха ми техните съпруги Диана и Мария, децата ни се събираха почти през ден.

Диана беше жена, която наистина ме разбираше, тя също беше майка и влизаше често в положението ми. Много я харесвах като човек, защото, освен че беше много красива, тя беше и безупречна майка на невероятното дете Зейн. А той пък беше моята слабост, страшно му се радвах и обичах. Може би защото не успях да родя второ дете, а сега и малкото време, в което бях до него, ми напомняше за неосъществената възможност от една страна и за отдавна изтеклото ми време, съдейки по биологичния ми часовник.

Мария, съпругата на Махер, много ми допаднаше. Толкова ѝ се възхищавах на интелигентността, на сдържаността и на уменията да създава само красиви неща. От нея лъхаше на финес и класа. Тя беше жена, която е преминала през школата на живота и знаеше отлично какво иска от него и как да го постигне.

А дъщеря им беше най добрата приятелка на Никол. Често си шушукаха, често си споделяха техните тайни настрани от нас. Много я обичах, защото в нейно лице виждах себе си като млада и се надявам, че с твърдия си характер един ден ще стане достойна заместничка на своя баща.

Радваше ме, че имам такива приятели и благодарях на Бог непрекъснато, че ми даде тази възможност, защото тяхната човешка етика съвпаднаше с моята, а такива отношения отдавна бяха станали дефицит в нашето объркано общество. Бяхме и все още сме като едно голямо семейство и често, когато ми се е налагало да отсъствам, те се грижеха за детето ми. Отрупвах я с вниманието и любовта си, обичаха я истински, а това ме успокояваше като родител, защото можех да разчитам на тях.

И въпреки, че Гайс и Махер изповядваха ислям, различията в нашите вери не ни отдалечаваше, напротив човешкото в нас ни свързваше, отлично знаехме какво е да си стъпил здраво на земята. Дори и факта, че Махер беше на светлинни години преди нас във финансово отношение, не ни правеше по различни един от друг.

Бях щастлива, че ги имам до себе си, защото истинското приятелство е привилегия, дадена на тези, които умеят да го ценят!!!

В общуването ми сред вярващи хора имах възможността да се запозная с един невероятен човек апостол Георги Бакалов. Името му беше широко разпространено сред християните, защото в годините, в които е било най-трудно да се идентифицираш като последовател на Исус, този човек е бил жестоко репресиран от тогавашните властимащи.

Възхищавах се от това, което е изгърпял, проповядвайки името на Бога. Изпъкваше с доброта и интелект, висока култура и невероятна етика. Беше положил основата на една реформирана църква, в чиито редици видях изключително интелигентни хора. Умееше да проповядва с такова обаяние, че времето на службата при него минаваше неусетно.

Изглеждаше млад и се изненадах, когато в залата на НДК се запознах с неговата съпруга Уанда и трите му прекрасни дъщери. Имаше страхотен размах и много последователи от цялата страна. На една част от тях скоро гостувах в Стара Загора, където бях радушно посрещната и изслушана с огромно внимание.

Тук е мястото да спомена и огромната подкрепа на братята Митко, Павката и Жоро от ББЦ Благодат, с пастор Иван Ядков, които често идваха при Слави и проповядваха с много плам и вдъхновение. На моменти ни е било толкова трудно и тогава винаги са били до нас, в точното време и на точното място.

Същата подкрепа срещам и от момичетата от салон "Елеганс", които ми помагаша с молитвите си, от Иво, който често ми помагаше, когато оставах сама със спомените си, от пасторите на много църкви, които се молеха за мен искрено и ме благославяха.

През цялото време от всичко, което видях до момента, ме болеше само от едно за различията между християните православни, католици, протестанти с всичките им Деноминации... За Бога, хора! Какво пропускаме? Къде грешим?

Защо вместо ние да помогнем на всички политици да повярват в Бога, допускаме те да правят политика от нашата вяра? Нима Бог не е един за всички? Нима Исус не отдаде живота си за всички ни?

Отговорът на тези въпроси ще се надявам да си дадете сами, прочитайки тази книга. Оставям ви го за домашно и се надявам да не посрамим нашият Учител, онзи, който жертва себе си за всички ни на кръста и който ни завеща най големият урок от Училището на живота!!!